

Bron:

Nieuwsbrief Stichting NGID

december 2015

4e jaargang nummer 4

Naar NAVGIS

Voordat we naar de vloot gingen, moest er nog meer gestudeerd worden. Een béétje matroos heeft een brevet en al in Voorschoten was mij door de selectieofficier in een boeiend zorg-dat-je-erbij-komt gesprek meegedeeld dat ik niet veel dekken hoefde te zwabberen. Ik zou het brevet Radio Afstand Peiler Plotter 'krijgen'. Dat ik voor het verkrijgen van dat brevet eerst naar NAVGIS moest om daar een hersen splijtende opleiding te volgen, zei 'die er niet bij... Zo vertrok ik, na dat akkefietje met korporaal Snor en zijn 'houte gebou', van de TOKM eerst naar Fort Erfprins in afwachting van de volgende opleiding. Die plaatsing in dat fort weinig indruk op me gemaakt, denk ik want ik kan me er niets meer van herinneren. Maar op een zonnige maandagochtend op 10 november 1954 was het zover en meldde ik me aan de poort van een bunkercomplex aan de Kanaalweg in den Helder. 'Navigatie Gevechtinformatie School' stond er in gouden letters op een bord boven de ingang en alleen al die naam gaf me het gevoel dat ik nu eindelijk écht werd toegelaten tot de werkelijke geheimen van de marine. Dat wás ook zo. NAVGIS was een bijzondere school waar in een ontspannen sfeertje een bijzondere en interessante opleiding werd gegeven en ik zegen nog altijd die selectieofficier die mij uitkoos voor dat brevet. Ik kon toen nog niet weten dat de RAPP opleiding toegang verschaftte tot, als je daarvoor koos, een super carrière. De Navigatie Gevechts Informatie Dienst bestond nog maar pas en er was een groot gebrek aan kader. Ik werd ingedeeld in klas P5408, met klasse Klas P 5408. Ik sta tweede van rechts. (Foto Archief NGID) officier LTZ. Griep. Gemakkelijk was het allemaal niet en van 'geven' zoals die man in Voorschoten het had voorgeschoteld, was geen sprake. Nog altijd zie ik die Indische jongen in dat doodstille studielokaal, waar wij 's avonds zaten te zweten op de NATO-codes, opeens zijn hoofd opheffen en met radeloze stem uitroepen: 'Au, mijn brein!' NAVGIS beschikte over een aantal uitstekende instructeurs die niet alleen kans zagen met veel geduld de soms moeilijke leerstof in onze breinen te krijgen maar die ook door hun persoonlijkheid bij ons grote sympathie verwierven. Ik kan anders niet verklaren waarom ik me nu, 61 jaren later, van sommigen de namen nog kan herinneren: de beminnelijke van Schaik, Hovenstadt, Bode en anderen. Uiteindelijk kregen wij de '277' en de '293', enorme ingewikkelde radar toestellen uit de tweede wereldoorlog, aan de praat en ook de veel eenvoudiger nieuwe radars van Philips, de ZW, de LW en de DA. De besten ter wereld, werd gezegd. De opleiding moet wel gedegen zijn geweest want nóg herinner ik me het kleinste onderdeel met de langste naam: 'gylicageldrogerhefboomas'. We leerden peilen en plotten, zeekaarten bijhouden en 'voice-verbindingen' bedienen. De voertaal was Engels en bijna alles was geclassificeerde informatie dus geheim en dat maakte het allemaal nog spannender. NAVGIS beschikte ook over een film zaaltje waar tussen de middag soms films werden gedraaid. Sommigen waren verplichte stof, zoals de serie 'Waarvoor wij Vechten', waarin ons uit de doeken werd gedaan welke gevaren ons democratische vaderland konden bedreigen en wat onze taak als militair was. Maar er waren ook documentaires zoals 'Deck Crashes' over mislukte landingen van vliegtuigen op vliegdekschepen. Hilarisch als ze achterstevoren werden gedraaid... De vervelende kant van onze NAVGIS-tijd was dat wij waren ondergebracht op fort Erfprins omdat ons latere onderkomen, de onderzeedienstkazerne aan de haven nog niet klaar was. En de leuke kant was dat wij op NAVGIS nauw samenwerkten met een flink aantal Marva-plotters die, in wat 'de keuken' werd genoemd, de oefeningen voor ons 'kookten'. Zij waren een gerespecteerde, maar niettemin prikkelende factor op NAVGIS. Helaas waren ze voor ons, leerlingen, ook praktisch onbenaderbaar. De 'Hokjes van Plesier' suggereerden wel iets, maar het waren gewoon cabines waar we op radio verbindingen werden getraind en waar korporaal Plesier de scepter zwaaide... Onze klas startte met elf man en er vielen tijdens de opleiding twee leerlingen af zodat we in februari 1955 met z'n negenen examen deden. Voor het gedeelte Engels-Nederlands moest ik de tekst van het liedje 'Little Things Mean a Lot' van Patty Page (toen een hit) vertalen. We slaagden allemaal. Na het opnaaien van onze RAPP 2 uitmonsteringen vierden we dat luidruchtig in

de kroeg van Rooie Aal in de Spoorstraat, waarna we collectief te laat aan de poort van Erfprins verschenen. Wat, oh wonder, door de officier van de wacht door de vingers werd gezien. Het was inmiddels 1955. Op naar de vloot, dachten we!

Klas P 5408. Ik sta tweede van rechts. (Foto Archief NGID)

Henk Boomstra